

hebben. De vogel fladderde zonder enig geluid te maken weg (vgl. ook Petersons' Vogelgids 1995: 181), en kon nog kort op de rug waargenomen worden, voor hij snel in een struik verdween. Daarbij bleek de staart dezelfde kleur te hebben als de rug.

Dit is de derde of vierde melding voor Nederland van deze dwaalgast uit oostelijk Noord-Amerika (er zijn twee eerder afgewezen claims dec. 1978 en jan. 1981 en mogelijk een vondst? sine dato 1976-80; Limosa 53: 32 en 55: 138, Vogeljaar 30,2: 87). Opmerkelijk genoeg werd deze zelfde dag een Dwerglijster in oost-Zweden waargenomen (med. M. van der Aa). De soort is nu 37 keer in twaalf verschillende Europese landen vastgesteld, waarvan 13-17 keer op het Europese vasteland (BWP vol. V: 930, Sharrock & Grant, Birds new to Britain and Ireland 1982, Glutz von Blotzheim Bd. 11/II 1988, Lewington Alström & Colston, A Fieldguide to the rare birds enz. 1992, van den Berg 1994: 31, British Birds, Birding World en Dutch Birding).

De tweede fase van de revisie van de Nederlandse avifaunistische lijst heeft ons dus uiteindelijk slechts drie soorten gekost. Eén van de vier daarbij afgevoerde soorten, de Witstuitbarnsijs, keerde in 1990 namelijk alweer terug op de Amsterdamse checklist. Vier andere soorten waargenomen vóór 1986 bleken alsnog aanvaard te kunnen worden, terwijl sindsdien nog eens vier soorten aan de lijst konden worden toegevoegd. In tegenstelling tot alle eerdere opgaven in de Gierzwaluw is de stand dus 293 vogelsoorten, die met zekerheid in de regio Groot-Amsterdam zijn vastgesteld. Totaal 42 soorten kunnen wegens onvoldoende documentatie of om andere reden (nog) niet aan de Amsterdamse lijst worden toegevoegd.

Herbevestigde gevallen van zeldzame vogelsoorten op de Checklist van Groot-Amsterdam

De tweede revisie van de Nederlandse avifaunistische lijst betreft uitsluitend de documentatie van gevallen van soorten, waarvan tot 1980 in Nederland minder dan ca. 40 waarnemingen bekend waren. De revisie strekte zich dus niet uit tot een aantal vaker vastgestelde zeldzaamheden waarvan ook in onze regio soms controversiële meldingen zijn gedaan (w.o. Zwarte Ibis, Klein en Kleinst Waterhoen, Poelsnip, Roodkopklauwier, Cetti's Zanger, Waterrietzanger en Taigaboomkruiper).

In ieder geval heeft een reeks van gevallen op de Amsterdamse lijst ook de tweede fase van de revisie van de Nederlandse lijst overleefd. Het gaat hierbij veelal om eerste vaststellingen of tot dusver enige gevallen in onze regio van de volgende soorten en ondersoorten:

SNEEUWUIL, december 1806 na verscheidene dagen zware N.O.-storm gevangen in Amsterdam (Nozeman & Sepp, dl. IV, 1809: 394 en deel V, 1829: 451). Temminck zelf of zijn vertaler (J.A. Susanna?) meldt later dat het ging om een jong mannetje, gevangen in de winter van 1802 binnen Amsterdam (C.J. Temminck, Handboek tot de kennis der Europeesche vogelen, 1824: 108). De balg van deze vogel bevond zich in de vroegere collectie Temminck en is in 1820 daaruit overgegaan in die van het Rijksmuseum van Natuurlijke Historie te Leiden (Temminck, Catalogue systématique 1807: 18, nr. 314 sine anno; Notes Leyden Museum 30: 186). De balg is daar echter zoek sedert 1862, en zou mogelijk geruild kunnen zijn en zo in een buitenlands museum kunnen zijn beland (vgl. Ardea 41: 136 en de zgn. 'ruilboeken' in NNM Leiden). Van deze vogel bestaat

Sneeuwuil, ♂ subadult, gevangen in Amsterdam, december 1806, tekening door J.C. Sepp in Nozeman en Sepp, *Nederlandsche vogelen* dl. IV plaat 200 (reproductie: A.F. Nordheim).

evenwel een afbeelding naar de originele balg, vervaardigd door Jan Christiaan Sepp, afgedrukt in deel IV van Nederlandsche vogelen (Nozeman & Sepp, dl. IV: plaat 200 naast p. 392, en Voorberigt). Deze vondst kan - wanneer we de oudste bron tot uitgangspunt nemen -, op basis van historische weergegevens, opgemaakt te Haarlem, gedateerd worden op vermoedelijk begin december 1806. Toen stormde het vanaf 29 november uit het noordwesten culminerend in een N.W.-storm op 2 december met hagel, regen- en sneeuwbuien (Algemeene Konst- & Letterbode 1806 nr. 49: 367-368). Op kerstmis 1806 woei s'nachts een zware westerstorm. Latere auteurs spreken rond dit geval steeds van een noordwester storm (Schlegel 1853: 64, van Oort in NLM 30: 186). Hoewel deze vogel dus niet meer in een collectie kan worden teruggevonden, is de vindplaats Amsterdam driemaal bevestigd door C.J. Temminck zelf, en bestaat er een getrouwe afbeelding van het origineel (hetgeen voor die tijd gelijk staat aan een foto; vgl. ook Schierbeek 1940: 11). Deze Amsterdamse Sneeuwuil-vondst van 1806 is overigens de allereerste voor Nederland.

'GROTE AALSCHOLVER' *Phalacrocorax carbo carbo*, 30 december 1854 juv. vrouwtje geschoten op het IJ bij Amsterdam (in collectie van Wickevoort Crommelin RMNH nr. 264.3, NNM Leiden; J.A. Herklots, Bouwstoffen dl. 2, 1858: 219, van Oort, Ornithologia Neerlandica dl. I, 1918: 55, van Oordt & Verwey 1925: 6, Eykman et al. dl. II: 667, Limosa 34: 16). Deze atlantische vorm van de Aalscholver zou volgens van den Berg ook als balg moeilijk van de continentale vorm te onderscheiden zijn. Alleen als zodanig geringde exemplaren zouden voldoende betrouwbaar zijn (tot nu slechts acht gevallen, vrijwel alle onvolwassen ex.; Dutch Birding 10: 186, van den Berg 1994: 7, Limosa 67: 164; vgl. echter Dutch Birding 17: 90). Drie aan deze ondersoort toegeschreven museumbalgen, waaronder het Amsterdamse geval (alook die uit oktober 1909 en mei 1936), worden door hem betwijfeld en derhalve ontbreken deze gevallen in zijn Lijst van Nederlandse vogels (vogelsoorten). De atlantische vorm van de Aalscholver is behalve door een paars-blauwe in plaats van groene glans in het verenkleed bij adulte vogels, van de continentale vorm te onderscheiden door afwijkende maten (vgl. Cramp & Simmons, BWP vol. I: 207), hetgeen bij juvenielen het enige onderscheidingskenmerk is. Het probleem is dat daarbij tussen de atlantische en continentale vorm enige overlap bestaat (Glutz von Blotzheim et al., Handbuch Vögel Mitteleuropas Bd. I: 241, 244). Volgens de metingen van C.S. Roselaar vallen het loopbeen (74.5 mm.), de snavelengte (73.1 mm.) en met name de snaveldikte (17.7 mm.) van deze vogel evenwel buiten de normale maten van vrouwtje alsook mannetje van de continentale vorm van de Aalscholver *Phalacrocorax carbo sinensis*. De vogel is oorspronkelijk gesexed als juveniel vrouwtje, maar moet op grond van de snaveldikte een juveniel mannetje Grote Aalscholver zijn (med. C.S. Roselaar). Uitgaande van de oorspronkelijke geslachtsbepaling valt de snavelengte van deze vogel ook buiten de range die het Handbuch opgeeft voor het vrouwtje van de continentale Aalscholver *Ph. c. sinensis*.

N.B. Dit is het eerste geval van deze ondersoort voor Nederland (CNA 1962: 13; van IJzendoorn et al. 1995, die van de eerder afgevoerde museumbalgen alleen dit geval weer heropvoeren).

WITKOPEEND, (vier gevallen:) 27 november 1874 1e jaars 'vrouwtje' geschoten te Oostzaan (van Wickevoort Crommelin 1875: 180, Jentink 1894: 73; in collectie NNM

Leiden), het tweede geval voor Nederland; 18-22 maart 1956 een vrouwtje of ex. in winterkleed Diemerplas, gem. Diemen (Limosa 30: 118-120); 26 januari - 7 maart 1965 een mannetje Nieuwe Diep, Amsterdam-Oost (Med. bl. KNNV VVGA 3,2: 17, Limosa 38: 200); en 24 februari 1985 een vrouwtje Nieuwe Diep, Amsterdam-Oost (Gierzwaluw 23,1: 21, Dutch Birding 7: 136-137, Limosa 60: 23).

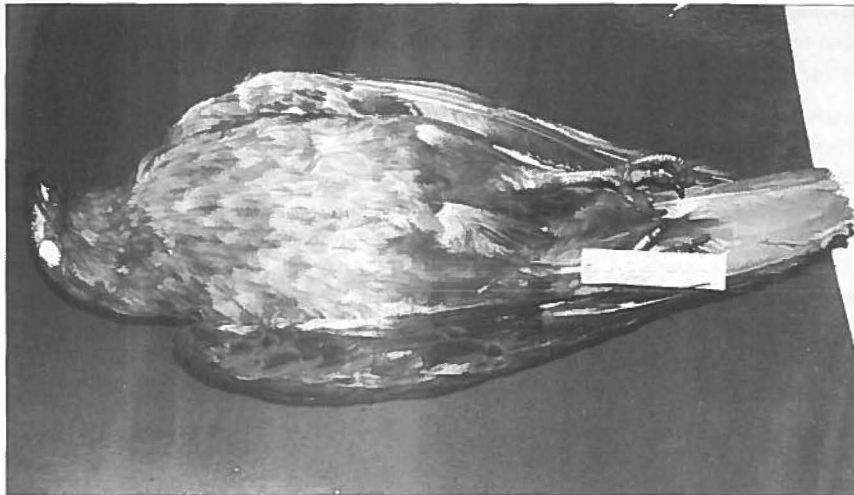
Het driemaal opduiken van deze soort op dezelfde plek is wel erg toevallig, en zou ont-snappingen kunnen betreffen uit de eendenfokkerij van Visser aan de Overdiemerweg (med. G. van Duin). A.B. van den Berg voert de Witkopeend in zijn Lijst van Nederlandse vogelsoorten ook op in appendix 12, waarin soorten worden genoemd waarvan de wilde herkomst van alle gevallen regelmatig wordt betwijfeld (van den Berg 1994: 28). In deze categorie valt bij hem ook de volgende soort:

ARENDBUIZERD, mannetje 12 december 1905 gevangen in de Buiksloterham, Buiksloot, Amsterdam-Noord; in Artis in gevangenschap gehouden en daar overleden 23 januari 1909 (Tijdschr. Ned. Dierk. Ver. 10, 1906: 294; Notes Leyden Museum 30: 159, Snouckaert 1908: 67, Ardea 32: 283-284; in collectie ZMA nr. 2300). N.B. dit is thans het enige aanvaarde geval van Nederland (Limosa 58: 68, van den Berg, Lijst enz. 1987, Wolfskeel 1989, Dutch Birding 17: 117). Een tweede wegens uitzonderlijk grote vleugelmaat van 442 mm. aan deze soort toegeschreven balg, d.d. 28 oktober 1925 Velp (Ardea 32: 283-284, CNA 1960: 31 en 1970: 23, Glutz von Blotzheim et al. Bd. 4: 567, ZMA nr. 2301) is volgens Buizerd-onderzoeker Anthony James en de CDNA een Buizerd (van IJzendoorn, van der Laan en CDNA 1995).

WITHALSVLIEGENVANGER, begin mei 1929 gedurende enkele dagen een adult mannetje in de tuin van Keizersgracht nr. 147, Amsterdam-Centrum (Mej. M. Hollefeld; med. Hens, in Natuurhistorisch Maandbl. Limburg 19,5: 57; met beschrijving). Deze 'eenvrouws-waarneming' is door de CDNA aanvaard. Daarnaast wordt in deel V van Nederlandsche vogelen een geval gemeld van een paartje Withalsvliegenvangers dat zich in de zomer van 1829 gedurende enige weken zou hebben opgehouden in de tuin van Herengracht nr. 328 (A.J. d'Ailly; Nozeman & Sepp, dl. V, 1829: 451, zonder beschrijving). Dit geval werd later door Schlegel (1853, Vogels van Nederland 1868 en 1878) zelfs opgevoerd als broedgeval, zonder dat daar in de oorspronkelijke bron sprake van is. Nadat Snouckaert het broeden van deze soort onbewezen achtte voerde de CNA het geval als geheel af (Snouckaert 1908, Ardea 41: 229 en 45: 4, CNA 1962). Een derde geval is de waarneming door P.W. Brander van een mannetje Withalsvliegenvanger op 5 mei 1947 in het Amsterdamse Bos (Natura 44e jrg. nr. 10, nov. 1947, Med. Centr. Inst. 8: 13, Frieswijk 1968: 40). Dit geval komt m.i. nog voor aanvaarding in aanmerking, daar zijn dagboek een goede beschrijving geeft van deze vogel (archief VVGA). De beschrijving is alsnog ingediend bij de CDNA.

De melding van een Withalsvliegenvanger in winterkleed, 13 september 1963 aan de Jozef Israëlskade (Med.bl. KNNV VVGA 2,3: 4, vgl. ook Birding World 7: 231-240) is door geen der commissies voldoende betrouwbaar geacht.

BALTISCHE KLEINE MANTELMEEUW *Larus fuscus fuscus*, (een-twee gevallen:) 28 december 1930 vondst van een 1e winter vogel, geringd 1 juli 1930 op het eiland Gotland in de Baltische Zee (Voous, Ardea 51: 20); een tweede geval van waarschijnlijk deze ondersoort werd waargenomen 21-28 januari 1946 op de Amstel (Ardea 35: 234). De beschrijving door A.A. Hinloopen: "Kop geheel wit, mantel vrijwel even donker als

Arendbuizerd ♂, gevangen te Buiksloot, ten noorden van Amsterdam 12 december 1905.
Foto van balg in collectie Zoölogisch Museum Amsterdam (foto: R. de Haas).

(Grote) Mantelmeeuw, echter met een bruine waas" komt geheel overeen met wat Grant opmerkt over het volwassen klee van Baltische Kleine Mantelmeeuw (vgl. P.J. Grant, *Gulls, a guide to identification* 1982 p. 93). Bij twee andere meldingen, van 31 mei 1935 en 10 april 1985 is het niet duidelijk of daarmee wel expliciet deze ondersoort bedoeld is, en ontbreekt een beschrijving (Vogels van Amsterdam 1937 p. 13, Gierzwaluw 23,2: 47).

Het aantal gevallen van deze noordoostelijke ondersoort van de Kleine Mantelmeeuw op de Nederlandse avifaunistische lijst is nog steeds onduidelijk. Het Nationaal Natuurhistorisch Museum bezit 11 aan deze vorm toegeschreven opgezette exemplaren en huiden afkomstig uit Nederland, maar het is onduidelijk of hun identificatie als zodanig korrekt is (med. Dr. R. Dekker, NNM). De CNA trof in het geheel geen overtuigende museumexemplaren uit Nederland aan (CNA 1970: 47). Wel zijn er ten minste vijf ringvondsten, w.o. een adult ex. (vgl. *Limosa* 16: 146-149, *Ardea* 51: 16-24, *Dutch Birding* 3,2: 55, *Glutz von Blotzheim Band 8/1*: 647). Vanwege de mogelijke verwarring met Zilvermeeuw *Larus a. argentatus*-pulli bij het ringen ter plaatse zijn echter ook ringmeldingen niet boven elke twijfel verheven (Voous, *Ardea* 51: 19-20).

BAARDGRASMUS, 24 - 27 mei 1948 zingend mannetje Volewijkspark, Amsterdam-Noord (Gré van der Baan; beschrijving in *Ardea* 36: 204-205; *Med. Centr. Inst.* 8: 8). Als 'een-vrouwswaarneming' een 'onbevestigde waarneming' (CNA 1962). Volgens de CDNA het tweede geval voor Nederland.

'**BRITSE**' **FRATER** *Carduelis flavirostris pipilans*, 28 januari 1949 vondst van mannetje, langs het Noordzeekanaal bij de Rothoek, Amsterdam-Noord (CNA 1962, *Ardea* 50: 130; in collectie ZMA nr. 7443; vgl. *BWP* vol. VIII: 639). Het tweede geval van totaal slechts drie voor Nederland.

BLONDE RUITER, 12 november 1955 opspuitterrein Haagseweg/Sloterweg, Tuindorp Slotervaart, Amsterdam-West (Limosa 28: 65-68; CNA 1962: 'onbevestigde waarneming'). Volgens de CDNA het tweede aanvaarde geval voor Nederland.

STEPPEYORKSTAARTPLEVIER, 27 mei 1958 opspuitterrein Parnassusweg, Buitenveldert (beschreven in Vogeljaar 6,4: 55). Deze eenmanswaarneming van de toen 14-jarige J.W. de Roever wordt niet vermeld door de CNA, in de Avifauna van Nederland 1962 en 1970, omdat betwijfeld werd of bij de vliegende vogel de preciese kleur van de ondervleugel adequaat kon zijn vastgesteld (Voous in Vogeljaar t.a.p.). Het geval werd pas in 1985 aanvaard door de CDNA (onder voorzitterschap van J.W. de Roever), en vervolgens opgevoerd op de Amsterdamse checklist door Hazevoet & van der Waal en op de Lijst van Nederlandse vogelsoorten door van den Berg (1991, 1994). Het is voor de CDNA het derde geval voor Nederland.

STEPPEHOEN, 24 december 1964 een overvliegend ex. langs het Nieuwe Meer, Amsterdamse Bos (Limosa 39: 66, Frieswijk 1968: 30, CNA 1970: 55; vgl. ook Binsbergen 1995: 70). Er werden dat najaar elders nog drie andere vogels gemeld, van welke slechts een ex., 21 november - 25 december verblijvend in de Amsterdamse Waterleidingduinen eveneens aanvaard blijft.

WEST- EN OOSTSIBERISCHE TIJFTJAF *Phylloscopus collybita fulvescens* en/of *tristis*, (vier meldingen van 1 ex.): 17 april 1965 *Ph. c. fulvescens* Diemerzeedijk (dagb. Swart VII, Limosa 40: 52, Swart 1968: 16, CNA 1970: 81, Glutz von Blotzheim Bd.12/II, 3. Teil: 1284), 25 november 1974 *Ph. c. fulvescens* Polder Ijdoorn (Wandelend Blad 20,5: 11), 7 augustus 1976 *Ph. c. tristis* Amsterdamse Bos (Med.bl. KNNV VVGA 17,1: 5) en 15 november 1982 *Ph. c. tristis* Vijfhoek, Diemen (Gierzwaluw 20: 4). De CDNA ziet sinds 1993 af van een (her-)beoordeling van gevallen van deze zeldzame oostelijke ondersoort(en) van de Tijftjaf, die in West-Europa dwaalgast is/zijn (Limosa 66: 158). In het veld kunnen beide vormen, waarvan *fulvescens* overigens niet meer algemeen erkend wordt, onderling met name op grond van de verschillende roep onderscheiden worden (vgl. BWP vol. VI: 612, 633 en 638, Med.bl. KNNV VVGA 17,1 en De Duinstag 9 nr. 3/4). In navolging van Williamson erkennen Oreel en van den Berg nog slechts de vorm *Ph. c. tristis*, in tegenstelling tot de Avifauna van Nederland van 1970 waarin elf gevallen van *fulvescens* worden genoemd, en geen enkele van *tristis* (Ardea 50: 111, CNA 1970: 81, Dutch Birding 2: 100, Glutz Bd. 12/II, 3. Teil, 1991; vgl. ook Limosa 28: 3-6, 36: 152-153, 66: 158 en 67: 168/169, British Birds 47: 49-58 en 87: 358-359, Dutch Birding 17: 128).

BREEDBEKSTRANDLOPER, 22 mei 1966 1 ex. Grote Ijpolder nabij Sloterdijk (Med. bl. KNNV VVGA 4,3: 21 en Limosa 42: 54). Volgens de CDNA is dit het vijfde aanvaardbare geval voor Nederland. Een tweede melding uit onze regio van 1 ex. 8 augustus 1982 in de Zandput bij Badhoevedorp (Gierzwaluw 20,3: 109, met beschrijving) is indertijd niet aanvaard door de CDNA (Limosa 57: 26).

STEPPEKIEVIT, 1 mei 1968 in de Middelpolder, Kalfjeslaan Amstelveen (beschrijving in Med.bl. KNNV VVGA 6,2: 16). Voor de CNA een 'onbevestigde waarneming', want eenmans-waarneming (Limosa 43: 45 en CNA 1970: 33). Het geval werd daarna opgevoerd in Glutz' Handbuch Band 6: 394, Dutch Birding 6: 8, Hazevoet & van der Waal 1986 en van den Berg 1994, en blijft aanvaard door de CDNA.

Dit is het derde geval voor Nederland van deze oostelijke dwaalgast, die nu al 26 keer is vastgesteld.

(AMERIKAANSE) GESTREEPTE STRANDLOPER, (drie aanvaarde gevallen van steeds 1 ex.): 28 september - 5 oktober 1969 Grote IJpolder (Med.bl. KNNV VWGA 8,1: 11, Limosa 45: 73), 29 - 30 september 1974 Zuid-Bijlmer (Med. bl. KNNV VWGA 12,3: 15, Limosa 50: 22-26) en 14 augustus 1975 Gaasperplas, Amsterdam Zuid-Oost (Med.bl. KNNV VWGA 13,3: 19-20, Limosa 50: 46; dagb. van Duin); het vierde geval van 1 ex. 20 mei 1976 Gaasperplas is een tot dusver niet ingediende eenmanswaarneming (door Sjouken; Med.bl. KNNV VWGA 14,3: 18).

GOENLANDSE TAPUIT *Oenanthe oenanthe leucorhoa*, 8 mei 1974 vondst van mannetje, bij Briefpostgebouw Oosterdokskade, Amsterdam-centrum (dagb. Swart X, Med.bl. KNNV VWGA 12,2: 28, Limosa 50: 54; in collectie ZMA nr. 27459, vleugellengte 107 mm.; vgl. ook *Ardea* 50: 125-126). Daarnaast claimde A.N. Swart een ex. 11 mei 1960 op de Diemerzeedijk, gedetermineerd op hoog in bomen zittend gedrag en forse gestalte (Swart 1968: 14, dagb. Swart IV; vgl. P.A.D. Hollom: "tends to ... perch ... even quite high up in trees", *Popular Handbook of Br. Birds* 1952, 1971: 393; idem Kist, in *Peterson's Vogelgids*: "zit vaak in bomen"; het *Handbook* ontkent dit als onderscheidend gedragskenmerk, vgl. *BWP* vol. V: 780).

ORPHEUSSPOTVOGEL, 19 juni 1980 nabij het Beatrixpark, Amsterdam-Zuid, raamslachtoffer (Limosa 54: 133, opgezet, in particulier bezit van E. van Gool, Dr. Plesmansingel Amstelveen; foto's in archief VWGA). Dit is nog pas het vierde geval voor Nederland.

AMERIKAANSE OEVERLOPER, 23 en 25 augustus mogelijk t/m 28 augustus 1980 onvolwassen ex. Diempolder, Diemen (door Vogelzang, Vogelzang & Stet, en Sjouken; *Gierzwaluw* 19: 74-79, *Graspieper* 2,1: 22-26, *SOVON* 1987: 551). De CDNA aanvaardde enkel de op 23 augustus alleen door Vogelzang waargenomen vogel (Limosa 55: 131). De vogel werd gedetermineerd middels de van Oeverloper verschillende roep, pootkleur, kleinere postuur, veel lichtere borst en kortere staart. Dit is het tweede geval van deze soort voor Nederland; er is slechts één ander geval, een vondst van een 2e jaars mannetje, 18 juli 1975 op Vlieland (collectie ZMA nr. 28.630, Limosa 49: 12-16). K.J. Eigenhuis die de beschrijving nader onder de loep nam, meent dat deze een juveniele Oeverloper niet voldoende uitsluit (Eigenhuis in litt. aan CDNA 31 juli 1990, archief VWGA). Hij acht de verschijningsdatum van deze vogel ook onwaarschijnlijk vroeg; vorig jaar werden vier - vijf gevallen van (juveniele) Amerikaanse Oeverlopers vastgesteld vanaf 18 september in Norfolk, Engeland, op 24 september in Brenne Frankrijk, 18 oktober Nordjylland Denemarken, 23 oktober bij Keulen en 11 november bij Heppendorf, Duitsland (*Dutch Birding* 16: 252 en 17: 30). De CDNA heeft diens bezwaren vooralsnog echter naast zich neergelegd. Volgens de Lijst van A.B. van den Berg is dit geval echter 'still under review' (van den Berg 1994: 13).

KLEINE ZWARTKOP, 14 december 1980 - 22 februari 1981 een adult mannetje Lederambachtstraat, Osdorp (*Dutch Birding* 3,3: 102-103 met foto; *Gierzwaluw* 19,3: 90, Limosa 55: 136, *Dutch Birding* 17: 96). Dit is het eerste van nu zeven gevallen in Nederland.

Tenslotte hebben we het nog niet gehad over de zeer schaarse vogelsoorten, wier plaats op de Amsterdamse avifaunistische lijst door meerdere gevallen verzekerd is. Er zijn nog eens 54 soorten waarvan uit Amsterdam en omstreken slechts 20 of minder gevallen bekend zijn (tabel 1).

Tabel 1. In de regio Amsterdam zeldzame en schaarse vogelsoorten (2-20 gevallen#), met het aantal gevallen sedert 1800.

Parelduiker	19	Griël	2-3	Nachtzwaluw	10
Ijsduiker	5	Morinelplevier	7	Bijeneter	5
Noordse Stormvogel	5	Gestreepte Strandloper	3-4	Hop	17
Stormvogeltje	2-3	Paarse Strandloper	5	Zwarte Specht	±10
Vaal Stormvogeltje	6-11	Poelsnip	±20	Grote Pieper	9-10
Jan van Gent	13-17	Poelruiter	±10	Roodkeelpieper	2 + 1 @
Kuifaalscholver	5	Rosse Franjepoot	3-5	Waterspreeuw	6
Ralreiger	3	Middelste Jager	10	Noordse Nachtegaal	4-6
Koereiger	12	Kleinste Jager	6	Waterrietzanger	±16
Kleine Zilverreiger	7-9	Grote Jager	5	Bladkoninkje	9-10
Grote Zilverreiger	4-5,	Geelpootmeeuw	5-10	Kleine Vliegenvanger	6-7
+ vondst d.d. 1373-1420™		Kleine Burgemeester	6	Kuifmees	17
Zwarte Ooievaar	14	Witwangstern	11,	Taigaboomkruiper	9
Zwarte Ibis	6-8	+ in 1965 27 ex. vv. 7 p. broedend □		Grauwe Klauwier	13
Sneeuwgans	7	Reuzenster	15	+ 2 broedgevallen Δ	
Roodhalsgans	6-8	Noordse Stern	20	Roodkopklauwier	2
Witkoppeend	4	Kleine Alk	7	Raaf	9
Zeearend	9-13	Zeekoet	7-8	Witsluitbarmsijs	1-4
Grote Trap	3-6	Sneeuwuif	1-6	Grauwe Gors	9

Legenda:

= N.B. Bij sommige van deze gevallen gaat het om meerdere individuen per waarneming.

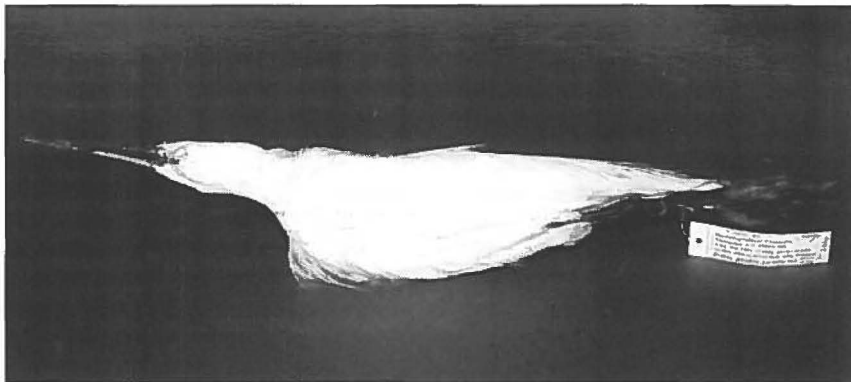
@ = afgewezen door de CDNA.

™ Botten van deze soort werden gevonden bij opgravingen in een middeleeuwse vuilnisbelt, gelegen op het latere Binnengasthuisterrein; vgl. A.T. Clason, *Animal and man in Holland's past. Paleohistoria* vol. XIII A., p. 25, 29 en 36.

□ 8 juni - 21 juli 1965 Bijlmermeer, vgl. *Limosa* 40: 29, *Med.bl. KNNV YWGA* 3,4: 21, Vogelwerkgroep Avifauna West-Nederland 1981: 483.

Δ 1945 Amsterdamse Bos (*Med. Centr. Inst.* 7: 12, *Frieswijk* 1968: 35) en 1961 Grote IJpolder (*Limosa* 36: 36).

Al met al biedt dus de Amsterdamse checklist, ondanks het afscheid van Dwerggors, Dunbekwulp, Alpengierzwaluw en Bruinkopgors ten gevolge van de CDNA-revisie, nog veel moois. Tenminste een vogelsoort is alleen in Amsterdam en nergens anders in Nederland vastgesteld (Arendbuizerd, 1905). De afgelopen acht jaar leverden zeker vier nieuwe soorten voor de Amsterdamse lijst op. Wie nog een nieuwe vogelsoort voor de regio wil aanbrengen raadpleegt de lacunes in de hiernavolgende herziene checklist, of zorgt ervoor dat de nu door de CDNA geschrapte gevallen weer op onze regionale lijst kunnen worden teruggeplaatst.

Kleine Zilverreiger, vondst van 4e jaars ♂ 9 januari 1971, Noorder Begraafplaats Amsterdam-Noord, geringd als pullus 12 juni 1968, Lac de Tunis, Tunesië, collectie ZMA (foto: R. de Haas; vgl. p. 140).

Waterrietzanger, 26 april 1978, Ruijgaard
(foto: A.B. van den Berg; Limosa 53: 31).

Orpheusspotvogel, vondst 19 juni 1980 nabij
Beatrixpark, Amsterdam Nieuw Zuid (foto: E. van
Gool).